

**УДИ АЛЬН
ВИВА ВАРГАС!
ОТКЪСИ ОТ ДНЕВНИКА НА
ЕДИН РЕВОЛЮЦИОНЕР**

Превод от английски: Георги Шарабов, 1982

chitanka.info

3 юни. Вива Варгас! Днес излязохме в планината. Разгневени и отвратени от начина, по който продажният режим на Аройо експлоатира малката ни страна, изпратихме Хулио в двореца със списък на нашите оплаквания и искания, обмислени добре и според мен съвсем неизпълними. Okaza се обаче, че претъпканата с ангажименти програма на Аройо не му позволява да се лиши от времето, през което му веели с палмови листа над главата, за да приеме нашия любим бунтовнически пратеник, и вместо това го препратил към своя министър, който заявил, че ще проучи внимателно петицията ни, но преди това искал да види колко дълго ще издържи Хулио усмихнат с глава, потопена в разтопена лава.

Тъй като се натрупаха много обиди, подобни на тази, най-накрая решихме да вземем нещата в свои ръце под вдъхновеното ръководство на Емилио Молина Варгас. Ако това е предателство, то нека поне го сторим, както трябва, крещяхме по улиците.

За зла участ бях се топнал в горещата вана, когато дойдоха да ми кажат, че полицията ще довтаса всеки момент, за да ме обеси. С разбираема пъргавост изскочих от банята, но стъпих на мокър сапун и се изпързалах през цялата къща, та чак по външните стъпала, докато не спрях стремителния полет със зъбите си, които се посипаха по земята като дъвки „Чиклетс“. Бях гол-голеничък и насинен, но инстинктът за самосъхранение ми диктуваше да действам светкавично — метнах се на Дявола, моя верен жребец, и нададох победоносен рев! Конят се изправи на задните си крака, аз се свлякох по гърба му, тупнах на земята и си строших няколко ребра.

Не стига това, ами едва бях изминал двайсет метра пеш, когато се сетих за печатарската машина. Не ми се щеше да оставя такова мощно политическо оръдие — а още повече улика, — та се върнах да я взема. По закона за всемирната гадост пресата се оказа по-тежка, отколкото изглеждаше, и повдигането й бе работа за кран, а не за колежанче, което тежи петдесет и пет килограма с мокри дрехи.

Полицайт ме завариха с ръка, защипана от машината, която си печаташе на воля дълги откъси от произведения на Маркс върху голия ми гръб. Не ме питайте как успях да се измъкна и да скоча през прозореца в задния двор. За голям мой късмет се изпълзих от хайката и жив и здрав стигнах в лагера на Варгас.

4 юни. Какъв мир само цари в планината. Живееш си под звездите с отدادени на делото мъже, обединени от една обща цел. Надявах се да ме включат в разработването на бойните операции, ала Варгас прецени, че най-добре ще използват потенциала ми като готвач. Тази работа съвсем не бе лека при липсата на продоволствие, но все някой трябаше да я върши. Първата ми манджа им взе акъла. Наистина, не всички си падаха по печен гущер, но при полеви условия гевезлъците не върват и, с изключение на двама-трима гнусливци с вродено отвращение към влечугите, всички се нахраниха добре и вечерята мина без инциденти.

Днес дочух един разговор на Варгас. Той е много ентузиазиран и обнадежден за плановете ни. Убеден е, че ще превземем столицата някъде през декември. От друга страна, брат му Луис, самовгълбен по природа човек, смята, че гладната смърт ни е в кърпа вързана и е само въпрос на време. Братята Варгас постоянно се дърлят по въпроси на военната стратегия и политическата философия и е трудно да си представиш, че до миналата седмица са били камериери на мъжките стаи в местния „Хилтън“. Междувременно изчакваме.

10 юни. Денят мина в тренировки. Като с магическа пръчка се превръщаме от разпасана банда партизани в стройна армия. Сутринта с Ернандес се обучавахме да въртим мачете — нашите остри като бръсначи ножове за рязане на захарна тръстика, и благодарение на прекомерното вживяване на моя партньор открих, че кръвта ми е нулева група. Най-лошото от всичко е чакането. Артуро има китара, но може да свири само „Гуантанамера“. Отначало момчетата го слушаха в захлас, но вече никой не го моли да запее. Опитах се да сгответя гущера по друга рецепта и на хората им хареса, но забелязах, че някои дъвчеха с голям зор и вдигаха глава назад, за да преглътнат мръвките.

Пак дочух разговор на Варгас. Обсъждаше с брат си какво да правят, когато превземем столицата. Чудя се какъв ли пост е заделил за мен, щом приключим с революцията. Напълно съм убеден, че желязната ми вярност, която може да се сравни само с кучешката, ще бъде добре възнаградена.

1 юли. Няколко от най-добрите ни бойци нападнаха едно село, за да набавят храна, и имаха възможност да приложат в реална обстановка много от тактическите ходове, които бяхме тренирали. Повечето бунтовници се представиха добре и въпреки че отрядът бе избит до крак, Варгас каза, че сме извоювани морална победа. Ние, които не участвахме в операцията, насядахме вечерта край лагерния огън и Артуро ни посвири малко от своята „Гуантанамера“. Бойният ни дух остава висок, макар да сме на практика без храна и оръжие, а времето минава бавно, бавно. За щастие си имаме развлечение — жега сто градуса по Фаренхайт, която според мен е главната причина момчетата да издават странни хрипливи звуци. И нашето време ще дойде.

10 юли. Днешният ден мина, общо взето, добре, нищо, че хората на Арио ни направиха засада и избиха мнозина от нас. Донякъде вината бе моя, защото издадох позициите ни, изкрештявайки неволно имената на Светата Троица, когато тарантула полази по крака ми. Опитах се да пропъдя коварния паяк, но той се шмугна в крачола и запълзя нагоре, подгонвайки ме към потока, където скочах и пищях из водата има-няма четирийсет и пет минути. Малко след това войниците на Арио откриха огън по нас. Бихме се мъжки, въпреки че изненадващото нападение предизвика лека дезорганизация в редиците ни и първите десет минути стреляхме срещу свои. Варгас бе на косъм от смъртта, когато ръчна граната падна в краката му. Преценявайки мигновено, че е незаменим за каузата, той ми заповядва да се хвърля върху нея и аз го сторих. Но нали съм кадемлия, бомбата не избухна и се прибрах от полесражението невредим, без да се смятат лекият тик и неспособността ми да заспя, ако някой не ме държи за ръката.

15 юли. Бойният ни дух сякаш набира сила въпреки някои незначителни злополуки. Първо, Мигел задигна отнякъде ракети „земя-земя“, които погрешно смяташе за зенитни, и при опит да свали самолети на Арио взриви всичките ни камиони. Той искаше да ни обясни веселата страна на случката, но това съвсем разяри Хосе и

двамата се сбиха. После се сдобриха и дезертираха заедно. Дезертьорството можеше да се превърне в сериозен проблем, но до този момент оптимизъмът и задружността го задържаха в съотношение трима от всеки четирима. Аз, разбира се, оставам верен и въртя черпака, но другарите ми все още не могат да разберат колко трудна е тази длъжност. Тя е и много опасна, защото бях заплашен със смърт, ако не сменя гущера с друга манджа. Понякога на войниците им избиват чивиите и тогава... Все пак не губя надежда, че някой ден ще ги изненадам с нещо ново. Междувременно се шляем из лагера и чакаме. Варгас не спира да кръстосва напред-назад из своята палатка, а Артуро си седи и дрънка „Гуантанамера“.

1 август. Въпреки че трябва да сме благодарни на съдбата — няма съмнение за появилото се известно напрежение тук, в щаба на бунтовниците. Дребни неща, забележими само за окото на наблюдателните, показват, че зрее подмолно недоволство. Да оставим това, че няколко от бойците ни се изпонамушкаха в зачестилите напоследък междуособни кавги. Но опитът ни да оберем склад с муниции, за да се превъоръжим, завърши с истински провал, след като сигналната ракета на Хорхе се възпламени преждевременно в джоба на панталона му. Охраната ни разгони като пилци всичките, с изключение на Хорхе, който бе заловен след дълго препускане из двайсетината помещения като топче във флипер. Вечерта в лагера, когато сервирах гущера, партизаните се разбунтуваха. Няколко се нахвърлиха върху мен, повалиха ме на земята, а Рамон започна да ме налага с черпака. Бог се смили и ме избави като прати гръмотевична буря, която отне живота на трима души. Артуро не прецени добре степента на раздразнение и когато дрънна първите акорди на своята „Гуантанамера“, няколко души без грам музикален слух го хванаха и го отведоха зад една скала, където го накараха насила да си изяде китарата.

На положителната страна на везните натежа фактът, че след много неуспешни опити пратеник на Варгас успял да сключи интересна сделка с ЦРУ. В замяна на безпрекословната ни вярност към тяхната политика за вечни времена те поели задължението да доставят не по-малко от петдесет печени пилета.

Варгас смята, че може би малко прибързано е предвидил триумф през декември, и даде да се разбере, че окончателната победа на революцията може да отнеме още известно време. Много странно наистина, но той вече не зяпа с часове военните карти и схеми и разчита повече на астрологическите книги и гадаенето по птичи черва.

12 август. Обстановката рязко се влоши. По волята на съдбата гъбите, които толкова внимателно набрах за да разнообразят менюто, се оказаха отровни и макар поразявящият им ефект да се състоеше само в леки стомашни конвулсии, много от бойците го взеха прекалено насериозно. Не стига това, ами ЦРУ се разколеба във възможностите ни да осъществим революцията и покани Аройо и министрите му на помирителен обяд в „Улфис“ на Маями Бийч. Това, както и подарените на режима двайсет и четири бомбардировача, Варгас изтълкува като лек намек за промяна в предпочтанията на американците.

Бойният ни дух все още изглежда доста висок и макар че дезертьорството се засили, вече бягат само онези, които могат да ходят. Дори Варгас се е оклюмал и май засвири друга музика. Сега той смята, че животът при Аройо всъщност не е толкова лош, и се чуди дали да не преориентира останалите в наличност хора — в смисъл да зарежат революционния идеал, да сформират оркестър и да свирят румба по сватби и забави. Междувременно проливните дъждове довлякоха земни свлачища и едно от тях отнесе братята Хуарес, както си спяха. Изпратихме емисар при Аройо с поизменен списък наисканията ни, като специално внимавахме да зачеркнем пасажите, в които се настояваше да капитулира безусловно, и на тяхно място сложихме извадки от рецепта за гущер с праз, спечелила международна награда. Чудя се какво ще излезе от всичко това.

15 август. Превзехме столицата! Ето невероятните подробности: След продължителни обсъждания и умувания бойците решиха чрез гласуване да използваме и последната си надежда и да организираме самоубийствена мисия. Разчитахме този изненадващ ход да ни даде нужното преимущество над превъзходящите ни сили на Аройо. Докато се промъквахме през джунглата към двореца, гладът и умората

изпиха голяма част от решимостта ни и приближавайки целта на главния удар, решихме да променим тактиката и да видим дали пък работата няма да стане, като преклоним глава. Предадохме се на дворцовата стража, която под дулата на насочени пушки ни закара пред Аройо. Диктаторът поразмисли над облекчаващото вината обстоятелство на доброволното ни предаване и заяви, че не се е отказал от намерението си да изкорми Варгас, но останалите сме щели да минем метър, като само ни одерат живи. Преразглеждайки положението си в светлината на тази нова идея, едва не напълнихме гащите и като по даден знак хукнахме във всички посоки да се спасяваме кой както може, а стражарите се чудеха по кого да стрелят най-напред. За нула време с Варгас се озовахме на втория етаж и търсейки скривалище, се шмугнахме в будоара на мадам Аройо, която заварихме на калъп с девера й. Те се смутиха. Братът на Аройо измъкна револвер и гръмна. Но без да знае, с това си свое действие той даде сигнал за атака на отряд наемници, пратени от ЦРУ да ни избият в планината, в замяна на което Аройо бил обещал да разреши на американците да отворят лавки на „Макдоналдс“. Наемниците, които също бяха много объркани от криволиците в американската външна политика, по погрешка нападнаха двореца. Аройо и хората му заподозряха ЦРУ в измама и насочиха оръжията си срещу агресорите. В този момент се провали заговор за покушение срещу Аройо, подгответян дълго време от няколко маоисти, тъй като заложената от тях бомба в пуйката с кестени се взриви преждевременно. Експлозията изтърбуши лявото крило на двореца и наниза съпругата и брата на Аройо на две стърчащи греди.

Грабнал куфар с швейцарски банкови сметки, Аройо хукна през задния изход към личния си самолет „Лиър“, който винаги го чакаше в пълна готовност. Пилотът успя да излети под дъждъ от куршуми, но притеснен от главозамайващия на събитията, обърка нещо ръчките и машината полетя към земята. След броени секунди тя се разби с гръм и трясък в лагера на наемниците, чиито редици мигновено оредяха и те се предадоха.

През цялото това време Варгас, нашият любим водач, бе възприел хитрата тактика на изчакване: стоеше като истукан, полууведен до камината, имитирайки статуя на прислужник негър със съответната дегизировка. Когато бойното поле бе разчистено, той се

промъкна на пръсти в главната канцелария и взе властта, като пътном спря за малко пред кралския хладилник, за да си направи сандвич с шунка.

Празнувахме до зори и всички се натаралянкахме. После разговарях с Варгас за това, колко сложно нещо е да се управлява една страна. Макар все още да вярваше, че свободните избори са най-важното нещо при демокрацията, той все пак предпочете да изчака, докато хората се пообразоват, та да знаят как се гласува. За времето дотогава разработи на прима виста доста ефективна система на управление, основаваща се на божествената монархия, и възнагради моята вярност, като ми разреши да седя от дясната му страна, когато се храни. Имах и друго задължение — да следя за изрядната чистота в тоалетната.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.